

Er was eens, dacht Minerva Dobbs terwijl ze in de lawaaiige bar vol yuppen stond, een wereld vol leuke mannen. Ze keek de man aan met wie ze naar de bruiloft van haar zusje wilde en dacht: Die tijd is voorbij.

‘Deze verhouding is het niet voor mij,’ zei David.

Ik zou zijn hart met zijn roerstaafje moeten doorboren, dacht Min. Helaas was het roerstaafje van plastic en niet puntig genoeg. Bovendien deed je zo iets in het zuiden van Ohio niet. Een afgezaagd geweer was gebruikelijker.

‘En we weten allebei waarom,’ ging David verder. Waarschijnlijk had hij niet eens door dat hij kwaad was, dacht hij dat hij zich volwassen gedroeg. Ik weet gelukkig wel dat ik woedend ben, dacht Min. Ze werd er helemaal warm van, en dat effect had David nou nooit op haar.

Iemand aan de als een roulette vormgegeven bar trok aan de bel. **Nog zo’n minpuntje van David: hij maakte het uit in een potsierlijke bar. The Long Shot. Alleen de naam al...**

‘Het spijt me, Min,’ zei David, hoewel het duidelijk was dat dat niet zo was.

Min sloeg haar armen over elkaar zodat ze hem geen mep kon verkopen. **‘Omdat ik niet met je mee naar huis wil? Het is woensdag, ik moet morgen naar mijn werk. Jij**

moet morgen ook werken. En ik heb mijn drankje zelf betaald.’

‘Daar gaat het niet om.’ David zag er nobel en gekwetst uit, zoals alleen lange, donkere mannen met te veel eigendunk dat kunnen. ‘Je probeert helemaal niet er iets van te maken, en dat houdt in...’

Dat houdt in dat we al twee maanden daten en ik niet met je naar bed wil, dacht Min terwijl ze om zich heen keek. Had ik maar gif dat geen sporen nalaat, dan deed ik dat in zijn drankje en niemand zou het merken.

‘...en ik vind dat als we samen een toekomst hebben, jij ook iets moet bijdragen,’ zei David.

Ik niet, dacht Min, en dat hield in dat David ergens gelijk had. Toch was het gebrek aan seks geen reden om haar te dumpen net drie weken voordat ze getuige moest zijn in een jurk waarin ze er zou uitzien als een dik, stupide herderinnetje. ‘Natuurlijk hebben we samen een toekomst, David,’ zei ze, en ze probeerde geen woede in haar stem te laten doorklinken. ‘We hebben plannen gemaakt. Over drie weken is Diana’s bruiloft, en jij bent uitgenodigd. Voor het etentje vooraf. Voor de vrijgezellenfuif. Straks mis je de stripper nog, David.’

‘Beteken ik niet meer voor je?’ vroeg hij met stemverheffing. ‘Alleen maar iemand om mee naar de bruiloft van je zusje te gaan?’

‘Natuurlijk wel,’ zei Min. ‘Ik ben voor jou toch ook meer dan iemand om seks mee te hebben?’

David opende zijn mond en sloot die toen weer. ‘Luis-ter, je bent slim en succesvol, je gedraagt je volwassen...’

Min begreep dat 'je bent mooi, je bent slank' niet op zijn lijstje stond. Kreeg hij maar een hartaanval. Dat gebeurde slechts bij vier procent van de mannen onder de veertig, maar toch... Als hij doodging, kon haar moeder moeilijk verwachten dat ze iemand meenam naar de bruiloft.

'...en je zou een goede moeder zijn,' besloot David.

'Dank je,' reageerde Min. 'Wat ben je toch romantisch.'

'Ik dacht dat we op de goede weg zaten, Min,' zei David.

'Ja,' zei Min. 'Naar bars zoals deze.'

David pakte met een zucht haar hand. 'Ik wens je het allerbeste toe, Min. Laten we contact houden.'

Min trok haar hand terug. 'Je hebt zeker geen pijn in je linkerarm?'

'Nee,' zei David met een frons.

'Jammer,' zei ze, en ze ging terug naar haar vriendinnen die haar vanuit de hoek in de gaten hielden.

'Hij zag er meer gespannen uit dan anders,' zei Liza, die er nog verleidelijker uitzag dan normaal. Ze leunde tegen de jukebox, haar haar opvlammend onder de lichtjes.

David zou Liza niet zo harteloos hebben behandeld. Hij zou bang voor haar zijn; zij zou hem in stukken hebben gereten. Ik moest wat meer zoals Liza zijn, dacht Min terwijl ze de nummers van de jukebox bestudeerde.

'Ben je boos?' vroeg Bonnie bezorgd. David zou de blonde Bonnie ook niet hebben gedumpt. Niemand deed gemeen tegen de lieve Bonnie.

'Ja, hij heeft het uitgemaakt.' Min keek op. Ze had een nummer van Elvis gevonden. Meteen voelde ze zich stukken beter. Ze gooide een munt in de jukebox en toetste

het nummer voor 'Hound Dog' in. Jammer dat Elvis nooit een nummer genaamd 'Eikel' heeft uitgebracht.

'Ik wist niet dat je hem leuk vond,' zei Bonnie.

Min liep naar de roulettebar en lachte stijfjes naar het als croupier geklede meisje daarachter. Zij had mooi golvend bruin haar, en Min dacht dat dat nog een reden was waarom ze het niet met David had willen doen. Haar haar stond alle kanten op wanneer ze het los liet hangen.

'Rum-cola graag,' zei ze.

Misschien hadden Liza en Bonnie daarom nooit problemen, zij hadden mooi haar. Ze keek naar Liza, slank in haar paarsleren jurkje met ritsen. Liza schudde afkeurend haar hoofd naar David. Goed, het was niet alleen haar haar. Als zij zo'n jurkje droeg, zou ze eruit zien als een ballon. 'Cola light,' zei ze tegen het meisje achter de bar.

'Hij was niet De Ware,' zei Bonnie vanaf schouderhoogte. Ze stond met haar handen in de zij achter Min.

'En ook rum light,' zei Min tegen het meisje achter de bar, en die schonk glimlachend voor haar in.

Liza fronste. 'Waarom was je eigenlijk met hem aan het daten?'

'Omdat ik dacht dat hij misschien De Ware was,' antwoordde Min geërgerd. 'Hij is intelligent en succesvol, en eerst was hij heel aardig. Hij leek een verstandige keuze. Maar toen ging hij ineens uit de hoogte doen.'

Bonnie legde een keurig gemanicuurde hand op Mins arm. 'Het is maar goed dat hij het heeft uitgemaakt, want nu ben je vrij voor de echte Ware. Je prins komt eraan.'

‘Ja hoor,’ reageerde Min. ‘Maar onderweg is hij door een vrachtwagen overreden.’

‘Nee,’ zei Bonnie en ze keek Min doordringend aan. ‘Als het in de sterren staat, komt hij. Ook al gaat er onderweg van alles mis, hij komt en jullie leven nog lang en gelukkig.’

‘Zeg, wat is dit nou weer?’ vroeg Liza ongelovig. ‘Barbies Droomwereld?’

‘Lief gezegd, Bonnie,’ zei Min. ‘Maar volgens mij is met Elvis de laatste leuke Man gestorven.’ Ze trommelde met haar vingers op de bar. ‘Ik had kunnen weten dat David een vergissing was toen ik na de derde date niet met hem naar bed wilde. De ober bracht de dessertkaart, en David zei: “Nee, geen dessert, we zijn op dieet.” En dat is hij natuurlijk helemaal niet want er zit bij hem nog geen grammetje vet aan. En toen dacht ik: Voor jou kleed ik me niet uit. Ik betaalde de helft van de rekening en ging vroeg naar huis. En wanneer hij daarna iets wilde proberen, dacht ik aan die ober en kneep mijn knieën tegen elkaar.’

‘Hij is De Ware niet,’ herhaalde Bonnie vol overtuiging.

‘Denk je?’ reageerde Min, en Bonnie keek gekwetst.

Min sloot haar ogen. ‘Sorry. Het spijt me echt. Ik ben kwaad. Ik wil om me heen meppen, niet wachten op welke idioot zich nou weer aandient.’

‘Ik begrijp het wel, hoor,’ zei Bonnie.

Hoofdschuddend keek Liza Min aan. ‘Kijk, eigenlijk gaf je niks om David, dus verlies je er niets mee behalve dat je niet weet met wie je naar Di’s bruiloft moet gaan. En ik stel voor dat we gewoon helemaal niet gaan. Het

wordt toch een ramp, afgezien van het feit dat ze met de vriend van haar beste vriendin trouwt. Ik wed dat ze over een halfjaar in scheiding ligt, en dat geeft je tijd genoeg om iemand op te duikelen met wie je naar haar volgende bruiloft kunt gaan.'

'De ex-vriend van haar beste vriendin, eigenlijk. En ik moet wel gaan, want ik ben getuige.' Min knarsetandde. 'Het wordt een hel. Ik heb niet alleen niemand om mee te nemen, iets wat bevestigt wat mijn moeder altijd al over me heeft gedacht, maar mijn moeder is ook nog eens gek op David.'

'Dat weten we,' zei Bonnie.

'Ze vertelt iedereen over David,' zei Min, en ze zag het gretige gezicht van haar moeder voor zich. 'Dat ik met David uitging, was het enige wat ze kon goedkeuren sinds ik als eerstejaars griep kreeg en vijf kilo afviel. En nu heb ik geen David meer.' Ze pakte de rum-cola van het barmeisje, zei: 'Bedankt,' en gaf haar een mooie fooi. Ze was echt dankbaar dat het meisje haar op dit moment van drank voorzag. 'Meestal maakt het me niet uit wat mijn moeder van me vindt omdat ik haar kan ontlopen, maar op de bruiloft kan dat niet.'

'Zorg dan dat je iemand anders hebt,' zei Bonnie. 'Dat lukt haar toch niet,' zei Liza.

'Je wordt bedankt,' zei Min, en ze wendde zich af van de belachelijke bar. Ze werd duizelig van het roulettepatroon. Of misschien van woede.

'Nou, het is je eigen schuld,' zei Liza. 'Jij gaat met iedereen uit die je pad kruist waarvan je hebt uitgedacht dat

het iets kan worden. Je kunt beter uitgaan met iemand die je lekker vindt, dan heb je af en toe een leuke avond.'

'Er is niets tegen verstandige dates plannen,' zei Min. 'Zo heb ik David gevonden.' Te laat beseftte ze dat dat geen goed argument was, en ze nam haastig een slok van haar drankje.

Liza luisterde niet eens. 'We moeten iemand voor je zien te vinden.' Ze keek om zich heen naar de aanwezige mannen. 'Die niet, die niet, die niet. Nee, nee, nee. Die kerels willen je alleen maar aandelen aansmeren.' Ineens ging ze meer rechtop staan. 'Die daar, dat lijkt me wel wat.'

Bonnie volgde haar blik. 'Wie? Waar?'

'Die donkere in dat donkerblauwe pak. Daar, midden op de entresol bij de deur.'

'In het midden?' Min tuurde naar de entresol bij de ingang. Die was breed genoeg voor een paar neppokertafels, en ze zag vier mannen die met een in het rood geklede brunette praatten. Een van hen was David, hij keek van over de reling op iedereen neer. De verhoging was maar twee meter hoger, maar David lukte het er een soort ereloge van te maken. Waarschijnlijk moest hij er zich van weerhouden om koninklijk te wuiven. 'Dat is David,' zei Min terwijl ze wegkeek. 'Met een brunette. Jezus, hij probeert nu al iemand anders te versieren.' Rot op, beet ze de brunette inwendig toe.

'Let toch niet op die brunette,' zei Liza. 'Kijk even naar die man in het midden, die in het donkerblauwe pak. Wacht, zo meteen kijkt hij wel weer deze kant op. Hij schijnt David niet echt interessant te vinden.'

Min tuurde weer naar de entresol. De man in het donkerblauwe pak was langer dan David, en zijn haar was donkerder en dikker, maar verder leek hij op de rug gezien sprekend David II. ‘Die film heb ik net gezien,’ zei Min, en toen draaide hij zich om.

Donkere ogen, mooie jukbeenderen, klassieke kin, brede schouders, alles perfect. Op zijn gemak keek hij naar de bar, zonder op David te letten, die ineens gekrompen leek te zijn.

Min hield haar adem in terwijl iedere zenuw in haar lichaam fluisterde: ‘Deze.’

Toen wendde ze zich af, voordat het iemand kon opvallen dat haar mond open stond. Hij was niet De Ware, dat fluisterde haar DNA haar maar in, op zoek naar een eersteklas spermadonor. Iedere vrouw hier met goed functionerende eileiders zou ‘Deze’ denken als ze hem zag. Nou, biologie was iets heel anders dan het lot. Ze moest er niet aan denken wat een knappe man voor schade kon aanrichten bij een vrouw zoals zij. Ze nam nog een fikse teug van haar drankje en zei: ‘Mooie jongen.’

‘Nee,’ zei Liza. ‘Daar gaat het nou juist om. Hij is geen mooie jongen. David is een mooie jongen. Deze man ziet er echt volwassen uit.’

‘Goed, hij zit propvol testosteron,’ gaf Min toe.

‘Nee, dat is die man rechts van hem,’ zei Liza. ‘Die met die bolle kop. Hij kan waarschijnlijk alleen over sport praten en slaat anderen op hun rug. Die met dat donkerblauwe pak ziet er beschaafd uit. Zeg jij ook eens wat, Bonnie.’

‘Nou nee,’ zei Bonnie, en ze keek er ernstig bij. ‘Ik ken hem.’

‘In de bijbelse betekenis?’ vroeg Liza.

‘Nee. Hij hij heeft met mijn nichtje Wendy gedatet. Maar—’

‘Dan mag er op hem gejaagd worden,’ merkte Liza op.

‘Hij is een player,’ ging Bonnie verder. ‘Van Wendy hoorde ik dat hij meisjes een paar maanden betovert, en ze dan ineens laat vallen. Je ziet het niet aankomen.’

‘Het beest,’ zei Liza zonder overtuiging. ‘Weet je, mannen hebben het recht het uit te maken.’

‘Net als David,’ zei Min, die haar intuïtieve wantrouwen ten opzichte van de man in het donkerblauwe pak bevestigd zag.

Liza snoof. ‘O, maar jij hebt nooit van David gehouden.’

‘Ik deed mijn best,’ snauwde Min.

Liza schudde haar hoofd. ‘Goed, het maakt ook eigenlijk niet uit. Wat jij wilt, is iemand om mee naar de bruiloft te gaan. Als hij je over een paar maanden laat zitten, is dat niet erg. Dus nu ga je naar hem toe en—’

‘Nee.’ Min keerde iedereen de rug toe om naar de zwartwitposters boven de bar te staren; Paul Newman die in *The Hustler* biljartte, Brando die in *Guys and Dolls* de dobbelstenen deed rollen, W.C. Fields die in *My Little Chickadee* fronsend naar zijn kaarten keek. Waar waren de vrouwelijke gokkers?

Het kostte haar moeite om niet weer naar het beest op de verhoging te kijken. Echt, ze kon de mannen maar beter opgeven en een kat nemen.

‘Ze stapt toch niet op hem af,’ zei Bonnie tegen Liza. ‘Statistisch gezien ziet het er niet goed uit.’

‘Hou op.’ Liza gaf Min een duw waardoor de cola bijna over de rand van haar glas gutste. ‘Denk eens aan je moeder als je met hém op de bruiloft kwam. Misschien mag je dan zelfs wel koolhydraten van haar eten.’ Ze keek Bonnie aan. ‘Hoe heet hij eigenlijk?’

‘Calvin Morrissey,’ antwoordde Bonnie. ‘Wendy kocht al van die blaadjes voor bruiden toen hij het uitmaakte. Ze schreef overal Wendy Sue Morrissey op.’

Liza keek geschokt. ‘Dus daarom maakte hij het uit!’

‘Calvin Morrissey.’ Tegen beter weten in draaide Min zich om om hem nog eens te bekijken.

‘Toe dan,’ zei Liza en ze prikte haar met een lange nagel in haar rug. ‘Ga ernaartoe en zeg tegen David dat je hoopt dat hij gauw van zijn eczeem af is. En dan stel je je aan het Beest voor, je lacht en rept met geen woord over statistieken.’

‘Dat zou flauw zijn,’ reageerde Min. ‘Ik ben drieëndertig, ik ben een volwassen vrouw. Het maakt me niet uit dat ik in mijn eentje naar de bruiloft van mijn zusje moet. Daar sta ik boven.’ Ze dacht aan het gezicht van haar moeder wanneer die hoorde dat David verleden tijd was. Nee, daar stond ze niet boven.

‘Nietes,’ zei Liza. ‘Je durft niet.’

‘Misschien toch niet zo gek.’ Bonnie fronste. ‘Na de bruiloft kom je makkelijk van hem af, en krijgt hij meteen een koekje van eigen deeg.’

‘Precies.’ Liza sloeg haar ogen ten hemel. ‘Doe het voor Wendy en al die andere meisjes.’